

відеоспостереження або особисто наглядачем; ввести правило, при якому перед судовим засіданням, на час його проведення, судовим розпорядником у свідків забираються засоби зв'язку.

Іншою ситуацією є те, коли судові засідання відкладається або допитано не всіх свідків через їх неявку. Через це свідки можуть давати показання не об'єктивні та упереджені, бо проконтролювати, чи спілкуються свідки між собою в перерві між засіданнями суду стає неможливим. Тому інформація від не допитаних ще свідків повинна бути піддана ретельній перевірці.

Тому на сьогодні як перед законодавцем, так і перед практичними й науковими працівниками стоїть завдання вдосконалення механізму захисту осіб, які мають статус свідків у кримінальному провадженні, від впливу на них інших сторін процесу за для схилення їх на свій бік, шляхом закріплення нових методів запобігання цього.

Список використаних джерел:

1. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13.04.2012 № 4651-VI
URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text> (дата звернення 01.05.2021).

2. Наказ Про затвердження Інструкції про порядок забезпечення старшими судовими розпорядниками та судовими розпорядниками проведення судового засідання, їх взаємодії з правоохоронними органами від 18.10.2004 № z1391-04
URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1391-04#Text> (дата звернення 25.04.2021).

ФІЛПЕНКО Т.В.

*Маріупольський державний університет
доктор наук з державного управління, професор*

ФІЛПЕНКО А.С.

*Донецький державний університет внутрішніх справ
кандидат юридичних наук, доцент*

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ОБ'ЄДНАНИХ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД В УКРАЇНІ

Наприкінці ХХ століття питання децентралізації почало з'являтися в політиці більшості європейських країн. В Україні вперше децентралізація згадується у ст. 5 Конституції Української Народної Республіки від 29 квітня 1918 р.: «Не порушуючи єдиної своєї власті, УНР надає своїм землям, волостям і громадам права широкого самоврядування, додержуючи принципу децентралізації» [1].

Місцеве самоврядування в сучасній Україні розпочало свій розвиток з 7 грудня 1990 р. після прийняття Закону УРСР «Про місцеві Ради народних депутатів Української РСР та місцеве самоврядування» [2]. У відповідності до прийнятого закону сільрадам, селищам міського типу та містам було надано повноваження вирішувати місцеві питання на відповідній території. Однак наведений нормативно-правовий акт чітко не вказував, що територіальна громада є суб'єктом місцевого самоврядування. Закріплення місцевого самоврядування вищим законом держави та визначення територіальної громади як первинного суб'єкту місцевого самоврядування відбулося тільки з прийняттям Конституції України.

Наразі існування місцевого самоврядування визнається й гарантується Конституцією України, вони вважаються утвореними у відповідності до закону [3].

Термін «територіальна громада» визначається у статті 1 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», в якому під територіальною громадою розуміються «жителі, об'єднані постійним проживанням у межах села, селища, міста, що є самостійними адміністративно-територіальними одиницями, або добровільне об'єднання жителів кількох сіл, селищ, міст, що мають єдиний адміністративний центр» [4]. Вбачається, що наведене визначення є доволі вузьким, адже закон визначив цей термін лише через родову ознаку «жителі, об'єднані постійним проживанням» не наводячи його інших кваліфікаційних ознак.

У правовій літературі поняття «територіальна громада» характеризується за допомогою різних кваліфікуючих ознак. Для розкриття його змісту у законодавстві використовуються різні терміни: «територіальна самоорганізація громадян», «громадяни, які проживають на території», «населення адміністративно-територіальних одиниць», «територіальний колектив громадян» [5, с. 336]. Таке різномаїття термінології породжує колізії у тлумаченні поняття «територіальна громада» і викликає труднощі в ході практичної реалізації функцій місцевого самоврядування його суб'єктами в сучасних умовах політичної, адміністративної та фінансової децентралізації.

Прийнятою 1 квітня 2014 р. Концепцією реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні [6] та Стратегією сталого розвитку «Україна - 2020» була сформульована мета децентралізації, якою є відхід від централізованої моделі управління, забезпечення спроможності місцевого самоврядування та побудова ефективної системи територіальної організації влади в Україні [7], реалізація положень передбачених Європейською хартією місцевого самоврядування [8], принципів субсидіарності, повсюдності і фінансової самодостатності місцевого самоврядування за допомогою створення системи об'єднаних територіальних громад (ОТГ).

Об'єднання територіальних громад в Україні розпочалося 5 березня 2015 року з набуттям чинності Закону України «Про добровільне об'єднання територіальних громад» [9]. На початок 2020 року в Україні створено 1029 ОТГ

з населенням 11,7 мільйонів людей. На теперішній час маємо – 1439 громад з загальною кількістю населення біля 38 мільйонів осіб [10].

Наслідком об'єднання є отримання органами місцевого самоврядування ОТГ більших можливостей для розвитку, аніж окремими селами чи містами. Це пов'язано зі змінами адміністративно-територіального устрою. До об'єднання в ОТГ міста, села і селища були у складі району, а після об'єднання села отримали власні виборні органи управління, що можуть вирішувати всі місцеві питання, також тепер кошти з державного бюджету потрапляють в ОТГ безпосередньо з державного бюджету, а не опосередковано через бюджет області або району.

За чинним Законом «Про добровільне об'єднання територіальних громад» основними суб'єктами об'єднання є суміжні територіальні громади в межах однієї області. Відповідно до ст. 4 зазначеного Закону добровільне об'єднання територіальних громад сіл, селищ, міст та приєднання до ОТГ здійснюється за наступними правилами:

- 1) у складі створеної ОТГ не може бути іншої територіальної громади, в якій є свій власний представницький орган місцевого самоврядування;
- 2) територія ОТГ повинна бути нерозривною, її межі співпадають із зовнішніми межами юрисдикції рад територіальних громад, які об'єдналися;
- 3) ОТГ має бути розташована в межах території Автономної Республіки Крим або однієї області;
- 4) приймаючи рішення щодо добровільного об'єднання територіальних громад треба враховувати історичні, етнічні, природні, культурні та інші фактори, що позначаються на соціально-економічному розвитку ОТГ;
- 5) доступність та якість публічних послуг в ОТГ, повинні бути не нижчими, ніж до об'єднання;
- 6) об'єднання територіальних громад повинно відбуватися у відповідності з перспективними планами формування територій громад Автономної Республіки Крим, області [9].

Отже, Законом визначається, що члени ОТГ це носії певної ідентичності та традицій, у яких є спільні інтереси й обов'язки щодо підтримання належного соціального-економічного розвитку та забезпечення послугами населення своєї території.

Добровільне об'єднання територіальних громад в обов'язковому порядку відбувається за активної участі та згоди місцевих жителів.

ОТГ вважається утвореною з дня набрання чинності рішення всіх рад. Одночасно з утворенням майно, права та обов'язки територіальних громад передаються до ОТГ, яка визнається їх правонаступником. Всі члени ОТГ виступають у якості платників місцевих податків і зборів до її бюджету. Органи управління ОТГ на своїй території мають всі повноваження щодо регулювання земельних відносин, до них переходять земельні ділянки державної власності сільськогосподарського призначення.

Треба зазначити, що не слід розуміти ОТГ як просте механічне об'єднання територіальних громад, адже внаслідок такого об'єднання утворюється окремий суб'єкт місцевого самоврядування, що має свої риси, врахувати які необхідно

для визначення їх правового статусу. Метою об'єднання є утворення спроможних територіальних громад, які здатні самостійно або через відповідні органи місцевого самоврядування забезпечувати належний рівень надання послуг своїм жителям, зокрема у таких важливих сферах, які освіта, культура, охорона здоров'я, соціальний захист, житлово-комунальне господарство тощо, з урахуванням наявних кадрових ресурсів, фінансового забезпечення та розвитку інфраструктури відповідної адміністративно-територіальної одиниці. Крім того, кожна ОТГ повинна мати паспорт спроможної територіальної громади [11].

Наразі Конституція України не містить положень про об'єднані територіальні громади, лише у ст. 140 передбачено можливість «об'єднання жителів кількох сіл, що мають єдиний адміністративний центр», а не територіальних громад [1]. У проекті Закону про внесення змін до Конституції України (щодо децентралізації влади) від 13 грудня 2019 р. № 2598 [12] містяться пропозиції щодо зміни визначення «територіальної громади», але не унормовуються процеси створення чи розформування об'єднаних територіальних громад [13, с. 309].

Законом України «Про місцеве самоврядування» (ст. 6, ч. 3) передбачене право територіальних громад, що добровільно об'єдналися, вийти зі складу ОТГ, але механізм такого виходу залишається не визначеним. Це також не відповідає концепції про укрупнення громад і надання їм однакового статусу. Тому ця норма є колізійною і потребує законодавчого врегулювання.

Досвід зарубіжних країн може бути корисним для закріплення статусу ОТГ в Конституції України і подальшого здійснення реформи децентралізації.

Вивчений матеріал дозволяє надати визначення «об'єднаної територіальної громади» як муніципального суб'єкта, який утворюється шляхом добровільного об'єднання або приєднання територіальних громад в межах однієї області відповідно до Методики з метою покращення рівню надання її жителям публічних послуг, має єдиний орган місцевого самоврядування, наділений додатковими повноваженнями та бюджетними надходженнями.

Список використаних джерел:

1. Конституція Української Народньої Республіки (Статут про державний устрій, права і вільності УНР) : Історичний документ від 29.04.1918. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/n0002300-18> (дата звернення: 07.05.2021).
2. Про місцеві Ради народних депутатів Української РСР та місцеве самоврядування: Закон України від 07.12.1990 № 533-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/533-12> (Дата звернення 07.05.2021).
3. Конституція України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР. URL: [http:// zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр](http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр) (Дата звернення 07.05.2021).
4. Про місцеве самоврядування в Україні: Закон України від 21.05.1997 №280/97-ВР. URL: [https:// zakon.rada.gov.ua/laws/show/280/97-вр](https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/280/97-вр) (Дата звернення 07.05.2020).

5. Актуальні проблеми становлення та розвитку місцевого самоврядування в Україні. Монографія / За ред.: В. В. Кравченка, М. О. Баймуратова, О.В. Батанова. Київ.: Атіка, 2007. 864 с.
6. Про схвалення Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 1.04.2014 № 333-р. *Офіційний вісник України*. 2014. № 30. Ст. 831.
7. Стратегія сталого розвитку «Україна - 2020» від 12 січня 2015 р. URL: <http://www.president.gov.ua/documents/18688.html> (Дата звернення 07.05.2021).
8. Європейська хартія місцевого самоврядування від 06.11.1996. URL: http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/994_036 (Дата звернення 07.05.2021)
9. Про добровільне об'єднання територіальних громад: Закон України від 05.02.2015 № 157-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/157-19> (Дата звернення 07.05.2021).
10. Веб-портал Децентралізація дає можливості. URL: <https://decentralization.gov.ua/newgromada> (Дата звернення 07.05.2021).
11. Про затвердження Методики формування спроможних територіальних громад. Постанова Кабінету Міністрів України від 08.04.2015 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/214-2015-%D0%BF> (Дата звернення 08.05.2021).
12. Проект Закону про внесення змін до Конституції України (щодо децентралізації влади) 13.12.2019 № 2598. URL: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/JI00952A.html (Дата звернення 08.05.2021).
13. Філіпенко Т.В., Репін М.С. Вплив фінансової децентралізації на формування спроможних територіальних громад в Україні. *Право та державне управління* : зб. наук. пр. 2020. № 4. С. 307–312.

ХЛИСТОВА А.А.

*Донецький державний університет управління
Факультет права і публічного управління
здобувач вищої освіти ОС «Бакалавр»
спеціальності 081 «Право»*

ОКРЕМІ АСПЕКТИ ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ В УКРАЇНІ

У сучасному світі розвиток законодавства та економіки в Україні має тенденцію підлаштовуватись під європейські законодавчі норми та змінювати пріоритети свого розвитку. Основним напрямком руху сьогодні виступає інноваційний розвиток, що включає в себе введення в обіг інтелектуальних продуктів, таких як, наприклад, знання, технології та розробки. Весь цей процес вимагає правового регулювання та забезпечення своєї діяльності.

донецький державний
університет управління

Міністерство освіти і науки України
Донецький державний університет управління
Кафедра спеціально-правових дисциплін
Юридична клініка «Феміда»

Відділення Всеукраїнської громадської організації
«Асоціація правників України» у Донецькій області

МАТЕРІАЛИ

II Всеукраїнської науково-практичної конференції

«АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ВДОСКОНАЛЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА»

13 травня 2021 р.

м. Маріуполь

Редакційна колегія:

Калініна І. В., к. ю. н., доцент, завідувач кафедри спеціально-правових дисциплін ДонДУУ (голова редакційної колегії);

Григор'єва В. В., к. ю. н., доцент, доцент кафедри спеціально-правових дисциплін ДонДУУ;

Циклаурі О. Б., ст. викладач кафедри спеціально-правових дисциплін ДонДУУ.

Актуальні питання вдосконалення національного законодавства: збірник матеріалів конференції (м. Маріуполь, 13 травня 2021 р.). Маріуполь: ДонДУУ, 2021. 155 с.

ЗМІСТ

Salnikova N. V. HIGHER EDUCATION QUALITY ASSURANCE AS A KEY COMPONENT OF HIGHER EDUCATION SYSTEM.....	6
Анділахай В. В. ОСОБЛИВОСТІ СТАНОВЛЕННЯ ДЕРЖАВНОГО БЮРО РОЗСЛІДУВАНЬ В СИСТЕМІ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ УКРАЇНИ.....	7
Бедей Т. Т. ФОРМИ ВЗАЄМОДІЇ АДВОКАТА З СУДОВИМ ЕКСПЕРТОМ.....	10
Безугла А. П. ДО ПИТАННЯ ВДОСКОНАЛЕННЯ ТРУДОВОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ.....	13
Бєлоногова О. О. ПРОБЛЕМИ ВІДШКОДУВАННЯ МОРАЛЬНОЇ ШКОДИ В СУДАХ УКРАЇНИ.....	15
Борисенко М. В. ІСТОРИОГРАФІЯ СУТНОСТІ ВЗАЄМОДІЇ СЛІДЧОГО З ОПЕРАТИВНИМИ ПІДРОЗДІЛАМИ ТА ІНШИМИ УЧАСНИКАМИ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ.....	19
Бридня В. В. ОСОБЛИВОСТІ ПРИЗНАЧЕННЯ ТА ПРОВЕДЕННЯ СУДОВО-ПСИХІАТРИЧНОЇ ЕКСПЕРТИЗИ В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ.....	23
Васюта Ю. В. ДОТРИМАННЯ ЗАСАДИ ПРЕЗУМПЦІЇ НЕВИНУВАТОСТІ ПІД ЧАС ПРОВЕДЕННЯ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ.....	26
Віксич С. Д. ДО ПИТАННЯ ОПИТУВАННЯ (ДОПИТУ) ДІТЕЙ ПІД ЧАС КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ.....	30
Галла М. О. ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ОБОВ'ЯЗКОВОГО МЕДИЧНОГО СТРАХУВАННЯ В УКРАЇНІ.....	33
Гніцевич Д. А. ВИКОРИСТАННЯ ЕЛЕКТРОННИХ ДОКАЗІВ ПРИ РОЗСЛІДУВАННІ КІБЕРЗЛОЧИНІВ.....	36
Гончаров А. В. ДО ПИТАННЯ ЩОДО ЮРИДИЧНИХ ПОГЛЯДІВ В. Г. КУКОЛЬНИКА (1765-1821).....	38
Гречишкіна О. М. ДЕРЖАВНА СИСТЕМА ОПОДАТКУВАННЯ В УМОВАХ ЦИФРОВОЇ ТРАНСФОРМАЦІЇ.....	40
Григор'єва В. В., Авдєєв О. В. ЯКІСНЕ РІШЕННЯ – ЗАПОРУКА ЕФЕКТИВНОГО СУДОВОГО ЗАХИСТУ.....	45
Зубенко О. В. УДОСКОНАЛЕННЯ ЕКОЛОГІЧНОГО ЗАКОНОДАВСТВА В УКРАЇНІ.....	49
Камардіна Ю. В. ОСОБЛИВОСТІ РЕГУЛЮВАННЯ ПРОЦЕСУ НАДАННЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПОСЛУГ.....	52
Карабліна Д. С. СУЧАСНИЙ СТАН РОЗВИТКУ ПРОБАЦІЇ В УКРАЇНІ.....	56
Кивенко А. О. ОКРЕМІ ПИТАННЯ ЗАЛУЧЕННЯ СУДОВИХ ЕКСПЕРТІВ НА СТАДІЇ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ.....	60

Кірін Р. С. ПРАВОВІ ЗАСАДИ РЕАЛІЗАЦІЇ ЕКОЛОГІЧНИХ ПРОЄКТІВ ЩОДО НАВКОЛОШАХТНОГО СЕРЕДОВИЩА МОНОМІСТ.....	62
Кліменко К. В. АДАПТАЦІЯ ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ ДО ЗАКОНОДАВСТВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ: СУЧАСНИЙ СТАН.....	66
Ковальов В. В. ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВЕРХОВЕНСТВА ПРАВА В УКРАЇНІ.....	69
Ковальова О. В. ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ РЕАЛІЗАЦІЇ ТА ЗАХИСТУ ПРАВ ЛЮДИНИ В УКРАЇНІ.....	72
Колосов Р. В. СПРОЩЕНЕ ПРОВАДЖЕННЯ ЯК НОВА ФОРМА РОЗГЛЯДУ ЦИВІЛЬНИХ СПРАВ.....	75
Куркчи А. С. ОСОБЛИВОСТІ ВИЯВЛЕННЯ ТА ВИЛУЧЕННЯ ЗАПАХОВИХ СЛІДІВ.....	77
Лисак А. Р. КРИМІНАЛІСТИЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА НАСИЛЬНИЦЬКОГО ЗНИКНЕННЯ.....	79
Миронова А. С. ДЕЯКІ ПИТАННЯ ЗАКІНЧЕННЯ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ.....	84
Мудрак К. С. АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ОБМЕЖЕННЯ ОДЕРЖАННЯ ПОДАРУНКІВ ПОСАДОВИМИ ОСОБАМИ.....	88
Олійник Є. О. ПРОЦЕДУРИ БАНКРУТСТВА ТА ВИКОНАВЧЕ ПРОВАДЖЕННЯ, ПРОБЛЕМАТИКА ВЗАЄМОДІЇ.....	90
Олійник Р. О. АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ СТАТУС ФІЗИЧНОЇ ОСОБИ.....	94
Пекарський С. П. ЩОДО НЕОБХІДНОСТІ УДОСКОНАЛЕННЯ ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВОГО ЗАКОНОДАВСТВА.....	98
Політова А. С. КРИМІНАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ПОСЯГАННЯ НА СТАТЕВУ СВОБОДУ, СТАТЕВУ НЕДОТОРКАНІСТЬ ТА СТАТЕВУ МОРАЛЬНІСТЬ МАЛОЛІТНІХ У ПРОЄКТІ КРИМІНАЛЬНОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ.....	102
Пома Є. І. ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО ЯК ЕФЕКТИВНА МОДЕЛЬ ФІНАНСУВАННЯ РОЗВИТКУ ГРОМАДИ.....	105
Рибальченко А. В. ПРОБЛЕМА МЕТОДУ ВЗАЄМОДІЇ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ ІЗ ГРОМАДЯНАМИ УКРАЇНИ У ПРЕВЕНТИВНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ.....	110
Рогозна П. С. СУЧАСНІ МОЖЛИВОСТІ ВИКОРИСТАННЯ КРИМІНАЛІСТИЧНОЇ ТЕХНІКИ ПІД ЧАС ПРОВЕДЕННЯ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ.....	113
Саєнко С. О. ЮРИДИЧНА КЛІНІКА ЯК ОСОБЛИВИЙ МЕХАНІЗМ СПРИЯННЯ ЯКОСТІ ЮРИДИЧНОЇ ОСВІТИ.....	115
Сисоєва В. М. ОСОБЛИВОСТІ ПРОВЕДЕННЯ ОБШУКУ У ПРИМІЩЕННЯХ В УМОВАХ ТАКТИЧНОГО РИЗИКУ.....	118
Сисоєва В. П. СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ ТА СТРУКТУРА ЗЛОЧИННОСТІ У СФЕРІ ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ.....	120

Скачкова Т. Ю. ПРО ЗАСАДИ СТРАТЕГІЇ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ ЩОДО НАРКОТИКІВ В УКРАЇНІ.....	124
Староконь Д.Р. ПРАВОВІ ЗАСАДИ ЕКОЛОГІЇ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА.....	127
Тищенко С. М. ДО ПИТАННЯ ЗАХИСТУ СВІДКІВ ВІД ВПЛИВУ СТОРІН У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ.....	130
Філіпенко Т. В., Філіпенко А. С. НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ОБ'ЄДНАНИХ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД В УКРАЇНІ.....	131
Хлистова А. А. ОКРЕМІ АСПЕКТИ ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ В УКРАЇНІ.....	135
Циклаурі О. Б. , Бридня В. В. РОЛЬ ЮРИДИЧНОЇ КЛІНІКИ У ФОРМУВАННІ ПРАВОВОЇ КУЛЬТУРИ СТУДЕНТІВ-ПРАВНИКІВ.....	138
Циклаурі О. Б., Олійник Р. О. ДО ПИТАННЯ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ЮРИДИЧНИХ КЛІНІК В УКРАЇНІ	141
Черепанов В. О. СУДОВО-МЕДИЧНА ЕКСПЕРТИЗА ТРУПІВ НОВОНАРОДЖЕНИХ.....	145
Шильке К. А. ОКРЕМІ АСПЕКТИ НАБУТТЯ ПРАВА ВЛАСНОСТІ.....	147
Яцьків Р. Д. ІМПЛЕМЕНТАЦІЯ ЄВРОПЕЙСЬКИХ СТАНДАРТИВ ЗАХИСТУ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ УКРАЇНИ...	150
НАУКОВІ КЕРІВНИКИ.....	154